

DE VISSERSDORPEN KUST ANDHRA PRADESH

Partner : **ARDAR**
Project : **Herstel zoutvelden**
Budget : **Zie totale kosten boten en zoutvelden**
Status : **afgerond begin 2007**

19. mr/mrs. Myla Mutyala Rao, 0.22 ha

Tijdens ons 3^e bezoek na de Tsunami, in december 2005, vroegen de vrouwen van de dorpen in West Godavari een gesprek aan. Ze legden ons uit hoe een zoutveld werkt: In het voorseizoen bevoei je het veld iedere dag een beetje en stamp je het veld met je blote voeten aan. Meestal werkt een groep van zo'n 10-15 vrouwen en kinderen de velden af.

Het zout bleek veel belangrijker te zijn in de voedselketen dan we dachten:

. de vis die 's avonds niet verkocht is, wordt ingezouten en bewaard voor eigen gebruik, vooral voor de tijden dat er geen verse vis is

. de vrouwen oogsten het zout en verkopen het in de binnenlanden

Het jaar 2005 waren ze nog doorgekomen op oude zoutvoorraden, opgetast onder een dik pak palmladeren. Maar dat was nu bijna op. Er was bijna geen zout meer in de dorpen. Het gevolg: ze hadden minder te eten want ze moesten de overgebleven vis aan het einde van de dag weggooien.

We keken over de eindeloze zandvlakten met de vernielde velden. Het was al december en het zoutseizoen zou beginnen in februari. Het ging om ongeveer 100 hectare, voor 347 families, wisten we. 'Wat is een hectare ook al weer', vroegen we aan elkaar en kwamen erachter dat we het hadden over 1.000.000 m²! Eerst moest daar zowat een halve meter zand en slik vanaf gehaald worden, die de zee naar binnen had geworpen. Daarna moest er klei uit de rivier gehaald worden, enige kilometers verderop, om waterdichte dijken van maken: buitendijken en binnendijken. Voor veldjes van meestal zo'n 10 x 20 meter.

We keken elkaar aan. Was dat haalbaar? Konden we dat? Op tijd? We besloten: oké we gaan terug en we gaan kijken of we fondsen kunnen vinden. En het lukte: wij vonden de fondsen, o.a. omdat medefinancier ICCO opnieuw investeerde. En u investeerde ook!

Ondertussen praatte ARDAR met de dorpsraden. Eerst kwamen er offertes van aannemers voor de héle klus, inclusief machines. De dorpingen en ARDAR twijfelden. Wilde men dat wel? Uiteindelijk kregen we een bijzondere mail: de drie dorpsraden wilden zelf de klus doen en stuurden een combivoorstel:

- . het huren van de grote machines
- . al het handwerk zou gedaan gaan worden door de dorpingen samen
- . iedereen werkt gratis op zijn/haar eigen veld
- . iedereen die op meehelpt bij de andere velden, krijgt een dagbedrag
- . ARDAR zou de dorpsraden, voornamelijk bestaande uit jongeren, aansturen

We keken even bedenkelijk. Zou dat wel lukken? Hadden de jonge dorpsraden voldoende deskundigheid en overwicht? Zouden er geen ruzies komen? Dat de klus echt afgemaakt werd? En hoe moest dat als die velden opnieuw uitgezet moesten worden? Wat was er eigenlijk van wie? Maar het was ook een enorme uitdaging beseften we: de dorpsbewoners, die niet bij de pakken gingen neerzitten, maar zelf aan de gang gingen. En de lonen voor deze arbeidsintensieve klus gingen niet - met overhead naar de aannemer – maar rechtstreeks naar de dorpsbewoners. We gingen akkoord.

De bronnen worden uitgegraven en de zandlaag wordt verwijderd

Groot participerend dorpsproject: 457 families aan het werk!

Iedere ochtend deden we de mail open en zagen de foto's en grinnikten. Bij de boten werkten de toekomstige eigenaren altijd al mee. Maar nu bleken we bezig te zijn met het grootste participerende project dat we ooit gehad hadden! Alle 347 families, zeg maar zo'n 1000 mensen, verdeeld over drie dorpen, deden mee.

Iedereen was op het strand, droeg de zandlaag op het hoofd het strand af, bouwde daarna dijken met klei. Mannen en vrouwen. En het lukte! In het voorjaar was er zout. En zoals altijd heeft ARDAR de documentatie uitstekend verzorgd: we hebben een lijst met de namen van alle families, met precies de maat van hun zoutveld erop. En per zoutveld een foto met de trotse familie erop!

Het zand wordt afgevoerd en de velden worden opnieuw uitgelijnd